

[Tholstrup.]

der er fremtid i, end at beskæftige sig med sådanne markeder; der har en absolut øjeblikkelig karakter, og som der afgjort ingen fremtid er i. Der blev talt om, at vi havde været Skandinavien sukkerproducent under denne krig — jeg formoder, at det er den krig, som holdt op i 1945, der tales om. Dens følger er jo snart forbi, vi er efterhånden kommet ind i normale tilstande, så normale, at visse produktioner, f. eks. af sukker, nu er kommet op over de tal, som man kendte, dengang vi havde normale tider.

At der er behov for mere sukker herhjemme, viser den omstændighed, at den unaturlige saftsukkerproduktion, som finder sted hvert år, i fjor nåede op på 20 000 t, til trods for at forbrugerne i mange tilfælde må betale de varer, som saftsukker bruges til, med en sådan overpris, at ansvarlige erhvervskredse ikke tager i betænkning at svare ja til mit spørgsmål, om overprisen f. eks. beløber sig til 1 kr. pr. kg, d. v. s. 20 mill. kr., som forbrugerne af visse varer kommer til at betale, fordi man har en saftsukkerproduktion, som kan udnyttes på en sådan måde. Der fortælles, at sådanne producenter i visse tilfælde ikke vil sælge saftsukkeret; som det er, men kun i blanding med andre varer, og på disse andre varer kan der opnås ganske enorme fortjenester, som i særlig grad går ud over bagerne, der må købe disse blandinger, fordi de ikke selv har sukker nok. Men selv uden denne overpris koster saftsukkeret, jeg havde nær sagt saftsuseme 90 øre pr. kg i stedet for som det andet kun at koste 70 øre pr. kg at fremskaffe. Det koster altså 20 øre mere pr. kg at fremstille saftsukker, og man havde derfor aldrig kunnet finde på i drømme før krigen at fremstille sukker af almindelige sukkerfoderroer. Vi sidder i sukkerudvalget og spilder tiden med, om vi skal anerkende den ene type af foder-sukkerroer fremfor den anden, i stedet for at sige, at vi vil overhovedet ikke anerkende fodersukkerroer til fremstilling af sukker, vi vil kun have fremstillet sukker af sukkerroer, således som man gør, når der er frie produktionsvilkår.

70 øre for rigtigt sukker og 90 øre for saftsukker betyder imidlertid en produktionsfordyrelse på 4 mill. kr., det er ganske afgjort, og disse 4 mill. kr. gives ud, fordi man under krigen fandt på at fremstille saftsukker for at narre tyskerne. Man kunne på den måde forøge sukkertildelingen til den danske befolknings næringsbehov

med et ganske betydeligt kvantum, uden at tyskerne opdagede, at vi fik mere sukker. Men det forpligter os da ikke til at fortsætte med dette narreværk ved at prøve på at narre os selv. Vi sidder altså her fuldt bevidst og narre os selv med en udgift på 4 mill. kr., som oven i købet visse mennesker i særlig grad kan nyde monopolrettigheder ved.

Denne saftsukkerproduktion kan kun afskaffes, hvis man giver sukkerproduktionen fri, således at den rent konkurrence-mæssigt konkurreres ud af den sukkerproduktion, der er fremstillet ved at bruge rigtige sukkerroer. Iøvrigt viser den kolossale udvidelse af saccharinforbruget, at der er et stort behov for sukker.

Tænker man sig nu disse 4 mill. kr. plus de 20 mill. kr. brugt til nedsættelse af sukkerprisen, altså hvis man f. eks. vil sige: frigiv sukkeret, lad det koste den naturlige pris, men lad de billige priser på andre områder komme forbrugerne tilgode gennem besparelser i deres bagerregning, og hvor de ellers må betale disse 24 mill. kr., så vil de tjene mere ind, end nogen prisstigning vil omfatte ved at give sukkeret frit. Når jeg siger sukkeret frit, tænker jeg også på at give importen fri, så at der virkelig kommer konkurrence ind, således at vi fik part i det sukker til 62 øre pr. kg, som vi kunne få fra London.

Det er et gammelt krav fra arbejdernes side: ingen kunstige varefordyrelser, men her afskærer man forbruget af billige varer til fordel for mange gange dyrere varer. Det er et gammelt krav fra landbrugets side: bedre balance mellem de to pristal, den pris, landbruget får for sine produkter, og den pris, landbruget skal betale for sine færdige varer. Her står vi overfor samme tvangsforflytning fra billige til dyre forbrugsvarer. Da man i sin tid indførte margarinefabrikationen herhjemme, gjorde man det med den motivering, at det var bedre at spise margarine til 1 kr. 50 øre pr. kg og så eksportere smør til 3 kr., for så tjente man 1 kr. 50 øre til samfundet. Den samme betragtning burde man gøre gældende overfor sukkeret og sige: det er billigere at lade befolkningen fortære de billige næringsmidler fremfor de dyre næringsmidler og så eksportere de dyre næringsmidler; navnlig her, hvor det billige næringsmiddel er forudsætningen for at kunne udnytte de andre billige næringsmidler. De næstbilligste næringsmidler er sådan nogle som havregryn og byggryn, de kan kun udnyttes i forbindelse med sukker. Mange spiser om mor-